

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 430/2019-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. októbra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd iným zásahom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vo veci prešetrenia privatizácie Obvodného zdravotného strediska [REDACTED] na základe privatizačného projektu č. 2223 schváleného rozhodnutím vlády Slovenskej republiky č. 858/2000 z 25. októbra 2000 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. septembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) zásahom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) vo veci prešetrenia privatizácie Obvodného zdravotného strediska [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „namietaný zásah“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a priložených príloh vyplýva, že sťažovateľ podal „Ďalší opakovaný podnet“ zo 6. mája 2019 na generálnu prokuratúru, ktorá podnet prijala 9. mája 2019. Týmto ďalším opakovaným podnetom sťažovateľ napádal zákonnosť vo veci „vedenej na Krajskej prokuratúre v Košiciach pod sp. zn. Kc 95/16/880-10 vo veci prešetrenia privatizácie Obvodného zdravotného strediska [REDAKOVANÉ] na základe privatizačného projektu č. 2223 schváleného rozhodnutím Vlády Slovenskej republiky č. 858/2000 z 25. októbra 2000 podľa výstupného Formulára č. F1(A)5 a uzavretej Kúpnej zmluvy o predaji s Fondom národného majetku Slovenskej republiky č. 2068/2001“.

3. Sťažovateľ namieta, že do dňa podania ústavnej sťažnosti mu generálna prokuratúra nepotvrdila prijatie podnetu podľa § 34 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) a jeho podnet nebol v zákonnej lehote dvoch mesiacov generálnou prokuratúrou vybavený a ani nebol upovedomený o spôsobe vybavenia jeho podnetu alebo o predĺžení lehoty na jeho vybavenie podľa § 35 ods. 1 a 2 zákona o prokuratúre. Samotnú vecnú stránku veci mal sťažovateľ opísať v 19-stranovom ďalšom opakovanom podnete adresovanom generálnej prokuratúre. V ďalšom obsahu svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľ nejasne opisuje

okolnosti realizácie privatizačného projektu Obvodného zdravotného strediska [REDACTED], pričom cituje z rôznych zápisníc, odpovedí prokuratúry a súdnych rozhodnutí.

4. Sťažovateľ vyjadril presvedčenie, že namietaným zásahom generálnej prokuratúry, ktorá nereagovala na jeho ďalší opakovaný podnet, nepredložila mu ním požadované dôkazy súvisiace s privatizačným projektom a neodpovedala na ním položené otázky, došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktoré však bližšie neodôvodnil.

5. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto nálezom rozhodol:

„1. Základné ľudské práva a slobody sťažovateľa podľa čl. 46 ods.(1) a čl. 48 ods.(2) Ústavy Slovenskej republiky v spojení a čl. 6 ods. (1) Medzinárodného Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, boli Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky iným zásahom porušené.

2. Ústavný súd SR ruší iný zásah Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a jej prikazuje obnoviť stav pred porušením základných ľudských práv a slobôd sťažovateľa konaním vo veci prešetrenia Privatizácie Obvodného zdravotného strediska [REDACTED], na základe privatizačného Projektu číslo 2223 schváleného Rozhodnutím Vlády SR č.858/2000 zo dňa 25.10.2000 podľa výstupného formulára č. F1(A)5 a uzavretej Kúpnej zmluvy o predaji s FNM SR č. 2068/2001 v zmysle osobitných predpisov.

3. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky je povinná zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania pre [REDACTED] v celkovej sume 415,51,-Eur. s DPH (štyristopäťnásť eur a päťdesiatjeden centov) do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Relevantné ustanovenia právnych prepisov

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

10. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

11. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

12. Podľa § 33 ods. 1 písm. d) zákona o prokuratúre prokurátor neprihliada na podanie, ktoré je v poradí tretím alebo ďalším podnetom v tej istej veci, ak nadriadený prokurátor nerozhodne inak.

13. Podľa § 33 ods. 2 zákona o prokuratúre o skutočnosti, že na podanie sa neprihliada, netreba jeho podávateľa upovedomiť.

14. Podľa § 36 ods. 2 zákona o prokuratúre ďalší opakovaný podnet sa vybavuje iba vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti alebo ak tak rozhodne nadriadený prokurátor. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a každý ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Podstatu ústavnej sťažnosti sťažovateľa, ako ju identifikoval ústavný súd, predstavuje jeho nespokojnosť s nečinnosťou generálnej prokuratúry, ktorá nepotvrdila prijatie jeho ďalšieho opakovaného podnetu, neinformovala ho o spôsobe jeho vybavenia

v zákonnej lehote dvoch mesiacov ani ho neinformovala o predĺžení tejto zákonnej lehoty. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ nedostal odpovede na ním formulované otázky v ďalšom opakovanom podnete súvisiace s privatizáciou Obvodného zdravotného strediska v [REDACTED], nedostal dôkazy, ktoré od generálnej prokuratúry požadoval, a tým došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktoré sťažovateľ nekonkretizoval.

16. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

17. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva a sťažovateľ to sám aj tvrdí, že podal generálnej prokuratúre ďalší opakovaný podnet. Uvedené bezpochyby vyplýva aj zo samotného textu ďalšieho opakovaného podnetu zo 6. mája 2019, ktorého kópiu sťažovateľ priložil k ústavnej sťažnosti ako jeho prílohu, a to konkrétne na s. 1, kde uvádza „*Vec: 1. V zmysle z. 153/2001 ods. 2 týmto ďalším opakovaným podnetom napádam zákonnosť vo veci Kc 95/16/8800-10 zo dňa 23.08.2016.*“, pričom na úvodnej strane sám cituje § 36 ods. 2 zákona o prokuratúre.

Ako vyplýva z citovaného § 36 ods. 2 zákona o prokuratúre, ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a každý ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov. Takýto ďalší opakovaný podnet sa vybavuje iba vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti. Zároveň z § 33 ods. 1 písm. d) a § 33 ods. 2 zákona o prokuratúre vyplýva, že prokurátor neprihliada

na podanie, ktoré je v poradí tretím alebo ďalším podnetom v tej istej veci, ak nadriadený prokurátor nerozhodne inak a o tejto skutočnosti nie je potrebné podávateľa upovedomiť.

18. Ústavný súd preskúmal obsah sťažovateľom priloženého ďalšieho opakovaného podnetu, ktorý adresoval generálnej prokuratúre. Sťažovateľ sa v ňom opakovane vracia k obsahu zápisníc z pojednávani všeobecných súdov súvisiacich s privatizáciou Obvodného zdravotného strediska v [REDACTED] (žaloba o náhradu ušlého zisku, kde bol sťažovateľ žalovaným), vyjadruje svoju nespokojnosť so spôsobom, akým všeobecné súdy vyhodnotili dôkazy, cituje z vyjadrení prokurátorov, ktorí sa zaoberali jeho podnetmi v súvislosti s uvedeným súdnym sporom, a vyjadruje svoje presvedčenie, že nielen súdy, ale aj orgány prokuratúry podvodne a vedome falšovali listiny a zneužívajú svoju právomoc. V súhrne tohto zmätočného podania sťažovateľ požaduje od generálnej prokuratúry opakované vysvetlenia, predloženie dôkazov a odpovede na opakovane položené otázky, pričom nemožno opomenúť ani urážlivý charakter tohto podania a opakované invectívy na adresu sudcov a prokurátorov.

19. Vzhľadom na uvedené nemožno dospieť k záveru, že by zo strany generálnej prokuratúry mohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru iba na základe tej skutočnosti, že generálna prokuratúra nereagovala a neupovedomila sťažovateľa o spôsobe vybavenia jeho ďalšieho opakovaného podnetu, ktorý je svojím obsahom nezrozumiteľný, neurčitý a osočujúci, za situácie keď táto zákonná možnosť postupu vyplýva generálnej prokuratúre priamo zo zákona. Navyše, týmto „zásahom“ generálnej prokuratúry nemohlo dôjsť ani k porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy a v ňom zakotvenom práve na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ktoré sťažovateľ pravdepodobne vzhľadom na sťažnostnú argumentáciu namietal (hoci ho nekonkretizoval), pretože generálna prokuratúra, ktorá postupovala v súlade so zákonom o prokuratúre sa ani nedostala do žiadneho omeškania, nemala povinnosť upovedomiť sťažovateľa o tom, že na jeho ďalší opakovaný podnet neprihliada, teda k žiadnemu zásahu do práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy z jej strany nemohlo dôjsť.

20. Uvedené nie je v rozpore s tým, čo ústavný súd už judikoval vo svojej rozhodovacej činnosti, konkrétne aj v rozhodnutí č. k. I. ÚS 472/2017-8 z 20. septembra 2017, na ktoré sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje. Ústavný súd tu uviedol, že súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu (§ 31 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre), pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť.

Ústavný súd však tiež uviedol, že súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu (podaniu) vyhovel (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03 a III. ÚS 133/06), t. j. za porušenie základného práva na inú právnu ochranu nemožno považovať samu osebe skutočnosť, že prokuratúra podnetu, resp. opakovanému podnetu nevyhoví podľa predstáv jeho pisateľa (napr. I. ÚS 38/02, II. ÚS 358/06, IV. ÚS 28/06 atď.).

21. Ústavný súd uvádza, že súčasťou základného práva na inú právnu ochranu takisto nie je právo sťažovateľa, aby orgány prokuratúry opakovane odpovedali na ďalšie a ďalšie opakované podnety sťažovateľa týkajúce sa tej istej veci, v ktorých sťažovateľ neuvádza žiadne nové skutočnosti, ktorých obsah je navyše nezrozumiteľný. Šikanózný výkon práva nepožíva ústavnú ochranu. Aj zo samotnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu je zrejmé, že v súvislosti s privatizáciou Obvodného zdravotného strediska v [REDAKOVANÉ] sťažovateľ opakovane podáva podnety na rôzne stupne prokuratúry, pričom opakovane bol postup prokuratúry a jeho spôsob vybavenia podnetov sťažovateľa aj predmetom ústavného prieskumu zo strany ústavného súdu (I. ÚS 472/2018, III. ÚS 719/2017, III. ÚS 63/2016, II. ÚS 280/2015).

22. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že medzi postupom generálnej prokuratúry, ktorá neupovedomila sťažovateľa o spôsobe vybavenia jeho ďalšieho opakovaného podnetu a namietaným porušením sťažovateľom označených základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru neexistuje žiadna príčinná súvislosť, a teda k porušeniu týchto práv sťažovateľa nemohlo dôjsť.

23. Ústavný súd preto v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť pre zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. októbra 2019

Jana Baricová
predsedníčka senátu